

Zagreb, 22.12.2025.

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU

Posl br: St-2243/2024

Predlagatelj: **NLB InterFinanz AG in liquidation, Švicarska, Zürich**, Beethovenstrasse 48, OIB: 43668676136, kojeg zastupaju punomoćnici Tomislav Orehovec, Krešimir Kiš, Martina Šimunović Lepoša, Ksenija Grejić Dolenec, Lorena Panežić, Petra Tošković odvjetnici iz Odvjetničkog društva Orehovec & Partneri d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18

Dužnik: **IMING d.o.o. Zagreb**, Tkalčičeva ulica 81, OIB: 85087069236 zastupan po Anti Šeparoviću, odvjetniku iz Zagreba

Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika: **RUSTEM ZOGAJ**, Zagreb, Borovci 17, OIB: 02945411365, zastupan po Anti Šeparoviću, odvjetniku iz Zagreba

3x

radi: otvaranja stečajnog postupka

Predlagatelj dostavlja sudu sljedeći

ODGOVOR NA ŽALBU

- I. Predlagatelj je zaprimio žalbu Osobe ovlaštene za zastupanje dužnika od dana 05.12.2025. godine izjavljenu protiv Rješenja naslovnog suda od dana 27.11.2025. godine pod posl. brojem St- 2788/2024, kojim je otvoren stečajni postupak na Dužnikom, te se na istu očituje na način kako slijedi:

U bitnome Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika pobija gore navedeno Rješenje suda od dana 27.11. 2025. godine smatrajući kako ne postoje razlozi za otvaranje stečajnog postupka, odnosno kako prvostupanjski sud nije valjano utvrdio postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, pri čemu je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Ujedno isti smatra kako je prvostupanjski sud, za donošenje odluke o otvaranju

Orehovec, Vinter, Kiš, Šimunović, odvjetničko društvo d.o.o.

Smičiklasova 18 / HR-10000 Zagreb / T: +385 1 244 2454 / F: +385 1 244 2455 / info@ovks.hr / www.ovks.hr

Upisano u Sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod MBS: 080802384 / OIB: 95898073413 / Temeljni kapital: 2.090.000,00 kn

IBAN: HR2923400091110533986, otvoren kod PBZ d.d., Zagreb / HR4323900011100933092, otvoren kod HPB d.d., Zagreb

Partneri: Tomislav Orehovec / Irena Vinter Gregorić / Krešimir Kiš / Martina Šimunović Lepoša

stečajnog postupka, nužno morao utvrditi postojanje i drugog stečajnog razloga prezaduženosti, pri čemu osporava aktivnu legitimaciju predlagatelja društva NLB Interfinanz AG in liquidation za podnošenje prijedloga za otvaranje stečaja.

Prije svega, Predlagatelj ističe da se, u smislu odredbe čl. 5. Stečajnog zakona (NN 71/2015, 104/2017, 36/2022, 27/2024, dalje u tekstu: SZ) stečaj može otvoriti ako sud utvrdi postojanje jednog od stečajnih razloga- nesposobnosti za plaćanje i/ili prezaduženosti.

Sukladno odredbi čl. 6. SZ-a nesposobnost za plaćanje postoji ako dužnik ne može trajnije ispunjavati svoje dospjele novčane obveze, pri čemu okolnost da je dužnik namirio ili da može namiriti u cijelosti ili djelomično tražbine nekih vjerovnika ne znači da je sposoban za plaćanje.

Nadalje, odredbama čl. 6. st. 2. SZ-a propisano da se smatra se da je dužnik nesposoban za plaćanje ako u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje kojeg vodi Financijska agencija ima jednu ili više evidentiranih neizvršenih osnova za plaćanje u razdoblju duljem od 60 dana koje je trebalo na temelju valjanih osnova za plaćanje, bez daljnjeg pristanka dužnika naplatiti s bilo kojeg od njegovih računa ili ako nije isplatio tri uzastopne plaće koje radniku pripadaju, a koja predmnijeva se neće primjenjivati ako dužnik tijekom prethodnog postupka namiri sve tražbine koje je na temelju valjanih osnova za plaćanje trebalo naplatiti s bilo kojeg od njegovih računa ili ako dođe do pristupanja dugu. Pritom se namirenje tražbine može dokazivati samo javnom ili javno ovjеровljenom ispravom ili potvrdom Financijske agencije, pri čemu se ističe kako dužnik tijekom postupka nije niti tvrdio da je podmirio svoje obveze.

Slijedom rečenoga ne bi trebalo biti sporno kako je iz dokumentacije koja priloži spisu, a posebice potvrda i očevidnika Financijske agencije jasno i nedvojbeno proizlazi da su kako na dan 26.11.2025. godine, kao i na dan 27.11.2025. godine računi dužnika bili „*blokirani*“ više od 60 dana, pri čemu je takva blokada trajala znatno duže od zakonski potrebnih 60 dana. Predmetnu činjenicu, u konačnici ne spore niti dužnik, niti osoba ovlaštena za zastupanje dužnika.

Konkretno, iz Potvrda Financijske agencije dostavljene uz podnesak od dana 25.11.2025. godine, kao i iz Očevidnika FINE na dan 26.11.2025. godine, a čiji je sadržaj pročitao i konstatiran na ročištu dana 26.11.2025. godine jasno proizlazi da su na dan 26.11.2025. godine računi dužnika bili blokadi i to za iznos od 171.283,46 eura. Isto proizlazi i iz Očevidnika Financijske agencije od dana 27.11.2025. godine na koji se Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika referira u svojoj žalbi.

Dodatno, iz potvrde/ podneska Privredne banke Zagreb d.d. također jasno proizlazi da je račun dužnika bio u neprekinutoj blokadi od dana 12. 09.2024. godine, dakle preko 14 mjeseci.

Unatoč nespornoj činjenici da su računi dužnika u višemjesečnoj blokadi, pri čemu dužnik ni u jednom trenutku nije tvrdio, niti priložio dokaze da je podmirio svoje obveze i to kako one koje se nalaze na prisilnoj naplati pri Financijskoj agenciji, tako i one za koje nije pokrenut postupak prisilne naplate, a posebice nije priložio bilo kakav dokaz da je tražbina

Republike Hrvatske podmirena, isti tek u žalbi problematizira postojanje tražbine Republike Hrvatske i ističe prigovor pogrešno i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja. Uz napomenu kako tražbina Republike Hrvatske nije jedina nepodmirena tražbina, iako se Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika poziva na Očevidnik neizvršenih osnova za plaćanje od dana 27.11.2025. godine (a koji je sadržajno jednak Očevidniku od dana 26.11.2025. godine) te navodi kako iz iste proizlazi da je tražbina Republike Hrvatske u iznosu od 343.688,35 eura podmirena jer je Očevidnika proizlazi da „*tražbina RH postoji po potpuno drugoj osnovi, te za potpuno (puno manji) drugi iznos od 284,91 EUR-a*“, osim što su takvi navodi posve nejasni i netočni, isti svakako ne predstavljaju valjani dokaz podmirenja tražbine.

Upravo suprotno, isto ukazuje na postojanje dodatnih tražbina, te na nesposobnost dužnika da trajnije ispunjava svoje obveze.

Činjenica da se za neko potraživanje ne vodi postupak prisilne naplate i to konkretno pred Financijskom agencijom nije dokaz podmirenja tražbine, a posebice nije dokaz da tražbina ne postoji.

Kada se isto poveže sa činjenicom da je Republika Hrvatska, kao jedan od predlagatelja, u podnesku iz rujna 2025. godine urgirala da se zakaže ročište radi rasprave o uvjetima za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom, te je podneskom od dana 07.11.2025. godine u cijelosti ostala kod svog prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, razvidno je da navodi Osobe ovlaštene za zastupanje dužnika o nepotpunom i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju u pogledu tražbine predlagatelja Republike Hrvatske, a time i postojanja nesposobnosti za plaćanje, ne stoje.

Štoviše, unatoč navodima žalitelja o nepostojanju stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, te pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, Predlagatelj ima potrebu istaknuti da u postupku koji se vodio pod posl. brojem St-2788/2024, a koji je Zaključkom od dana 01.10.2025. spojen na ovisni spis radi vođenja jedinstvenog stečajnog postupka, iz potvrde Financijske agencije od dana 04.03.2025. godine proizlazi da je ukupni iznos neizvršenih osnova za plaćanje na taj dan bio 125.126,72 EUR-a (od čega glavnica 124.486,58 EUR-a).

Nadalje, iz Očevidnika neizvršenih osnova za plaćanje od dana 26.11.2025. godine razvidno je da je u relativno kratkom razdoblju došlo do porasta dugovanja za koji se vodi postupak prisilne naplate, na način da je isti na dan 26.11.2025. godine iznosio 171.283,46 eura (od čega glavnica 168.920,63 EUR-a).

Uzimajući u obzir odredbe čl. 6. SZ-a sukladno kojima nesposobnost za plaćanje postoji ako dužnik ne može trajnije ispunjavati svoje dospelje novčane obveze, a što je ovdje slučaj, pri čemu okolnost da je dužnik namirio ili da može namiriti u cijelosti ili djelomično tražbine nekih vjerovnika ne znači da je sposoban za plaćanje (pri čemu dužnik niti ne tvrdi, niti ičim dokazuje takvo što) razvidno je da je prvostupajski sud donio valjano i na zakonu utemeljeno rješenje kada je utvrdio postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje.

- II. Nadalje, a vezano uz navode iz toč. II. žalbe, Predlagatelj ističe kako su isti posve neosnovani, pri čemu je Dužnik, koji je zastupan po odvjetniku, itekako bio upoznat sa poslovnim brojevima spisa, kao i činjenicom da je sud Zaključkom od dana 01.10.2025. godine spojio stečajne postupke koje su se vodili pod posl. brojem St-2243/2024 i St-2788/2024, a sve u svrhu vođenja jedinstvenog postupka u smislu odredbe čl. 16.st. 7. SZ-a.

Kako je predmetni Zaključak uredno dostavljen dužniku (a što je razvidno iz e-komunikacije), te uzimajući u obzir da je iskazani punomoćnik istoga uredno pozvan i pristupio na ročište dana 26.11.2025. godine, a neposredno prije održavanja ročišta i sam je dužnik zatražio odgodu ročišta, navodi o stalnom mijenjanju sudskih poslovnih brojeva, neznanju dužnika, te o nedostavljanju dokumentacije, ne stoje.

Uvažavajući činjenicu da je stečajni postupak poseban izvanparnični sudski postupak koji se provodi radi skupnog namirenja svih vjerovnika stečajnoga dužnika i to unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima i u kojem sud svoju odluku o otvaranju stečajnog postupka donosi na temelju, u pravilu, dokumentacije priložene uz prijedlog za otvaranje stečaja (koji mora biti određenoj, propisanoj formi) i pribavljene od nadležnih tijela bez ulaženja u raspravljanje, Predlagatelj ima potrebu istaknuti da osim što je sam Dužnik određeni broj podnesaka dostavio neposredno pred održavanje ročišta, isti se tijekom ovog postupka, koji unatoč činjenici da je riječ o hitnom postupku vodi od 2023. godine, opetovano oglašavao na pozive suda, nije postupao u ostavljenim rokovima i po danim nalogima opetovano zloporabeći procesna ovlaštenja.

Dodatno, a vezano uz navode iz toč. V. žalbe koji se sadržajno odnose na Izjavu o pristupanju dugu, Predlagatelj ističe kako je prvostupanjski sud u pobijanom rješenju dao valjane i obrazložene razloge o neprihvatanju iste, uključujući i činjenicu da predmetna Izjava nije dana u valjanoj formi, nije valjanog sadržaja, te da je dana nepravovremeno, pri čemu je dužnik i ranije pokušao odgoditi otvaranje stečajnog postupka dajući izjave o pristupu dugu koje ne odgovaraju zakonskom uređenju iz čl. 124. SZ-a

Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika svojim žalbenim navodima zaključke prvostupanjskog suda ničim nije dovela u pitanje, te osim navoda da je sud mogao odgoditi ročište, isti ne navodi niti jedan argument kojim bi se doveo u pitanje zaključak suda kako navedena izjava ne predstavlja izjavu danu u smislu čl. 124. SZ-a ili da je pravovremena.

U slučaju kada je Dužnik opetovano opstruirao i odugovlačio predmetni stečajni postupak, kada su ročišta radi rasprave o uvjetima za otvaranje stečajnog postupka već nekoliko puta odgađana, pa tako i u ožujku 2025. godine na zahtjev dužnika radi očitovanja koje nikada nije dano i davanje Izjave o pristupanju dugu od strane povezanog društva, pri čemu ista ne ispunjava niti jedan zahtjev propisan odredbama čl. 124. SZ-a, predstavlja još jedan pokušaj zloporabe ovlaštenja.

Kako je u potpunosti razvidno da argumenti Osobe ovlaštene za zastupanje dužnika ni na koji način ne utječu na zakonitost Rješenja od 27.11.2025. godine, budući da je isto doneseno u cijelosti u skladu odredbama Stečajnog zakona, predmetnu žalbu potrebno je žurno odbiti kao neosnovanu.

- III. U pogledu navoda iz toč. VI. žalbe, predlagatelj prije svega ističe kako Osoba ovlaštena za zastupanje posve pogrešno tumači odluku Visokog trgovačkog suda RH od dana 09.10.2024. godine pod posl. brojem PŽ-3925/2024 kada zaključuje da iz iste proizlazi da je u ovom konkretnom stečajnom postupku potrebno utvrditi kumulativno postojanje obaju stečajnih razloga.

Ono što žalitelj propušta uvidjeti jest da je viši sud uputio da u slučaju ako se utvrdi da ne postoji razlog nesposobnosti za plaćanje (a što ovdje nije slučaj) da tada sud dužan utvrđivati postojanje razloga prezaduženosti, naravno pod uvjetom da je takav prijedlog podnesen.

U tom smislu, zaključak Osobe ovlaštene za zastupanje dužnika da je u konkretnom slučaju nužno utvrđenje postojanje oba stečajna razloga da bi se otvorio stečaj u direktnoj je suprotnosti sa odredbama SZ-a, kao i relevantnom sudskom praksom.

Slijedom rečenoga, budući da je u konkretnom slučaju prvostupanjski sud iz raspoložive dokumentacije nesporno utvrdio postojanje razloga nesposobnosti za plaćanje, a iz razloga:

- da se računi dužnika nalaze u dugotrajnoj blokadi koja neprestano traje od rujna 2024. godine, a što ne spori niti sam dužnik;
- da dužnik ničim nije dokazao da su tražbine, uključujući tražbine predlagatelja Republike Hrvatske i NLB Interfinanz AG u liquidation, podmirene;
- da dostavljena Izjava o pristupanju dugu nije dana u skladu sa odredbama čl. 124. SZ-a, niti je ista pravovremena u smislu odredbi čl. 123. SZ-a , pri čemu sukladno čl. 124. st. 1. SZ-a upravo sud ocjenjuje valjanost dane izjave;

nije bilo niti nužno, niti potrebno da prvostupanjski sud utvrđuje postojanje i drugog stečajnog razloga (prezaduženosti), niti takva uputa proizlazi iz gore navedene ukidne odluke.

Slijedom rečenog, iako uslijed činjenice postojanja stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, sve žalbene navode koje se tiču prezaduženosti Predlagatelj smatra irelevantnim u predmetnoj pravnoj stvari, opreza radi isti ima potrebu istaknuti kako su navodi Osobe ovlaštene za zastupanje dužnika o nepostojanju razloga prezaduženosti jer je to evidentno (tako isti navodi da *već na prvi pogled, bez ikakve daljnje analize stanja predmeta, imovine ili financijsko- pravne prirode stečajnih razloga... jer imovina u vlasništvu dužnika svojom tržišnom vrijednošću premašuje iznos svih obveza koje možebitno postoje kod dužnika*), pravno i faktički neutemeljeni i paušalni.

Iako Osoba ovlaštena za zastupanje dužnika osporava postojanje tražbine Predlagatelja, a sve iz razloga vođenja parničnog postupka, ističe se da pokretanje sudskih postupka ni na koji način ne znači da je potraživanje Predlagatelja prestalo, posebno uvažavajući činjenicu kako je pravna osnova istih Zakon o ništetnosti ugovora o kreditu međunarodnom obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (NN 72/17) , a koji zakon je ukinut Odlukom Ustavnog suda posl. Br. U-I-3678/2017 od dana 3. studenoga 2020. godine. Pokretanje sudskih postupaka poput spomenutog (koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl. br. P-1882/2017), predstavlja zloupotrebu procesnih ovlaštenja čiji je jedini cilj osujetiti prisilnu naplatu potraživanja Predlagatelja.

Ujedno, čak i kada bi Ugovori o zajmu imali smatrati ništetnim, to bi opet, u smislu 323. st. Zakona o obveznim odnosima značilo da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

S obzirom na činjenicu da je Predlagatelj u cijelosti postupio u skladu sa sklopljenim Ugovorima o zajmu, te je Dužniku isplatio ugovoreni zajam, Dužnik će, čak i u slučaju teoretske ništetnosti Ugovora o zajmu, biti dužan vratiti cjelokupni iznos koji je zaprimio, dakle tražbina Predlagatelja u svakom slučaju postoji.

Dokaz: potvrde o isplati zajma, u spisu uz podnesak od dana 04.11.2024.

Dodatno, niti sam Dužnik ne spori da je predmetno potraživanje evidentirano u njegovim poslovnim knjigama.

U svezi sa navedenim, iako Osoba ovlaštena za zastupanje dužnik u odnosu na Predlagatelja koristi termin „*neovlašteni podnositelj*“ ističe se da je člankom 109. SZ-a jasno propisano kako je prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ovlašten podnijeti vjerovnik ili dužnik, dok je razlučni vjerovnik kojemu je dužnik osobno odgovoran ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ako učini vjerojatnim da tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo.

Činjenica da je dužnik - društvo IMING d.o.o. sklopilo predstečajnu nagodbu, a koja je postala pravomoćna dana 19. ožujka 2021. godine i po kojoj nikada nije namiren niti jedan vjerovnik niti djelomično, ne znači da se nad Dužnikom ne bi mogao/trebao/smio podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, niti da pravo pokretanja stečajnog postupka nad Dužnikom imaju samo vjerovnici koji su sudjelovali u postupku predstečajne nagodbe, niti ista činjenica utječe na status osobnog dužnika u smislu odredbi SZ-a.

Prilikom podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom Predlagatelj je dostavio i procjene vrijednosti nekretnina u vlasništvu Dužnika na kojima ima upisano založno pravo (pri čemu se ističe da je u trenutku otvaranja stečajnog postupka u vlasništvu dužnika ostala samo jedna nekretnina), a iz dostavljene procjene jasno proizlazi da je vrijednost iste višestruko niža od visine tražbine Predlagatelja te je i na tu okolnost predložio vještačenje. Time je Predlagatelj učinio vjerojatnim kako tražbinu neće moći potpuno namiriti iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo, odnosno isti je postupio sukladno odredbi čl. 109. SZ-a, pa se svi navodi i „*neovlaštenom podnositelju*“ ukazuju neosnovanima.

Dodatno u najmanju ruku su nevjerovatne tvrdnje žalitelja kako je cit. „*Predlagatelj u postupku likvidacije radi očito pogrešnih, možebitno i nezakonitih poslovnih odluka*“, te iste nema potrebu komentirati.

- IV. U skladu sa svime navedenim, predlaže se naslovnom sudu odbiti žalbu kao neosnovanu u cijelosti, uz naknadu troška predlagatelju u iznosu od 4.000,00 eura uvećano za pripadajući PDV u iznosu od 1.000,00 eura sukladno OT čl. 14.2.

PREDLAGATELJ:
Po punomoći: